

0127 – 27. januar

Tilgi hverandre, slik Gud har tilgitt dere i Kristus. Ef 4: 32.

Luther har sagt at Kristi rike er et tilgivelsens rike. I dagens skriftord ser vi den fulle betydningen av dette sitatet. For disse Luthers ord gjelder selvsagt ikke minst den innbyrdes tilgivelsen mennesker imellom, og som er en forutsetning for alt kristent samliv på jorden.

Vi vet at summen av loven er kjærlighet. Paulus sier: «Den som elsker sin neste, har oppfylt loven. For budene: Du skal ikke drive hor, du skal ikke slå i hjel, du skal ikke stjele, du skal ikke vitne falskt, du skal ikke begjære, og hvilket annet bud det skulle være, blir alle sammenfattet i dette ord: Du skal elske din neste som deg selv. Kjærligheten gjør ikke sin neste noe ondt. Kjærligheten er altså lovens oppfyllelse». Alt kristent liv er altså inkludert i kjærligheten, og hører bare hjemme der.

Men hva er grunnlaget for en vedvarende kjærlighet menneskene imellom? Jo, nøyaktig samme grunnlag som for et vedvarende vennskap mellom Gud og mennesker; nemlig en vedvarende tilgivelse.

En vil jo så gjerne elske sine medmennesker. Og det skulle gå så lett å gjøre godt mot dem. En skulle jo ha et himmelrike på jord, fullt av fred og kjærlighet mellom menneskene, slekt og naboer. Bare de ikke hadde sine forargelige feil og mangler.

Men på grunn av slikt, så kjølner kjærligheten. For en greier ikke å elske dem. Så blir det straks tungt å gjøre godt mot dem. Mens det derimot alltid er lett å gjøre godt mot dem en elsker. Å, denne veldige hindringen for kjærligheten; alle feilene og manglene hos mine medmennesker, ville omgående være glemt, bare jeg fikk praktisere dette ypperlige løsenet: tilgivelse! Og det finnes heller ikke noe som helst annet middel som kan fjerne denne veldige hindringen.

Det er en av årsakene til at Kristus talte så sterkt og så ofte om det å tilgi. Og han sa uttrykkelig at himlenes rike var å ligne med en konge som ettergav sin tjener ti tusen talenter. Men som klart ville at denne tjeneren også skulle ettergi de hundre denarene en av hans medtjenere skyldte ham.

Og da han lærte oss en bønn vi skulle be daglig, har han også samme lærdom med i denne. Der heter det: «Forlat oss vår skyld, som vi og forlater våre skyldnere». Her vil alle legge merke til at Kristus har lagt stor nidkjærhet i dette å innprente betydningen av å tilgi, eller forlate.

Men så er det da også bare tilgivelse som i denne vår falne tilstand er eneste grunnlag for alle gode forhold. Først og fremst mellom Gud og mennesker. Så også videre mellom menneskene innbyrdes.

Dette er summen av alt Guds ord. Slik at når Johannes i korthet ville inkludere alt, sa han: «Dette er hans bud: At vi skal tro på hans Sønns, Jesu Kristi navn og elske hverandre, slik han gav oss bud om». Da har vi fred både med Gud og med søstre og brødre. Og dette er himmelriket på jord, paradiset i jammerdalen!

For et helvete, derimot, på jord, når dette ikke etterleves! For en pine og kval, mørke hjerter og ansikter, hat, misunnelse og uro, – der en ikke tror og elsker, men graver i sine egne og andres synder og feil, og lever som vantro i uforsonlighet! Slike stakkars mennesker er selve djevelens martyrer! Men alt kunne rettes opp gjennom tilgivelse – forlatelse!

Selv om du har aldri så umulige medmennesker. Om de har påført deg aldri så store problemer. Har løyet på deg eller laget de aller største vanskeligheter for deg, osv. – Summér bare opp, og se om ikke dine egne synder mot Gud er tusen ganger større og flere enn dette.

Kristus sier altså at alt det et medmenneske kan ha syndet mot deg, er sammenliknet med din skyld overfor Gud bare som hundre denarer mot ti tusen talenter. Og så vil Gud gjerne forlate deg all din skyld overfor ham. Skulle ikke da du også forlate din neste alle hans feil?

Vil du ikke det? Vil du ikke ettergi og glemme disse hundre denarene, så krev dem av ham! Regn sammen din nestes feil! Hat ham! – Men før da også opp i ny regning din egen ti tusen talenters gjeld til Herren! For da må du gjøre opp for alt dette, inntil siste øre! Slik dømmer Herren. Og hvis du ber om syndenes forlatelse, har du ikke lov å be på annen måte enn denne: Forlat meg du, Gud, på samme måte som jeg forlater min neste!

Så sier noen: «Jeg har ofte tilgitt min bror. Men han stopper aldri med å plage meg. Én gang må en vel gå trøtt av å tilgi!» Men da svarer Herren: «Jeg har også tilgitt deg mange ganger, men du synder ennå! Vil du at også jeg skal gå trøtt av å tilgi deg?» Her minner vi om det svaret Peter fikk på spørsmålet: «Hvor ofte skal min bror kunne synde mot meg, og jeg tilgi ham? Så mye som sju ganger? – Jesus sa til ham: Ikke så mye som sju ganger, sier jeg deg, men så mye som sytti ganger sju». d. v. s. uendelig.

Ta dette først og fremst til deg som ditt eget hjertes trøst, at så langt går ganske visst også Kristi tilgivelse for deg: Altså ikke sju ganger, men sytti ganger sju- eller uten begrensning – grenseløst. For han vil jo helt sikkert gjøre nøyaktig det han selv lærer oss å gjøre. Han vil nok ikke være dårligere enn oss når det gjelder å tilgi!

Skulle da ikke dette tenne varmen i deg, så du også, like grenseløst ville tilgi din bror? For det finnes ikke annet råd, ingen annen hjelp, i forholdet mennesker imellom, enn det som finnes mellom Gud og mennesker: En konstant og uendelig tilgivelse. Da blir også hele Kristi rike et tilgivelsens rike.